

opusdei.org

Katia ”Katia, hva er det viktigste i livet?”

Katia er født i Ukraina og har studert engelsk og fransk på et universitet i Moskva. Hun er numeraria, og i denne videoen forteller hun om hvordan hun konverterte og oppdaget sitt kall.

26.10.2011

Hei, jeg heter Katia. Jeg er født i Ukraina. Jeg er katolikk. Først var jeg ikke praktiserende: det var svært vanskelig for meg. Mine foreldre kommer fra det sentrale Ukraina, der

det finnes mange katolikker. Siden flyttet vi for å kunne bo i et annet område, der folk ikke er katolikker. Den nærmeste passende kirken lå tre timer unna. Mine foreldre er meget gode mennesker. Da jeg var liten ba vi rosenkransen sammen. Jeg la merke til at de alltid prøvde å gjøre det gode. Mine søsken og jeg var fullstendig klare over det gode forbildet våre foreldre ga oss. Det var en viktig del av den kristne oppdragelsen som de har gitt oss.

Da jeg var en liten jente kunne jeg ikke praktisere; jeg kunne aldri gå i kirken. Derfor kunne man lett tro, at jeg befant meg langt borte fra Gud. Men slik var det ikke! Det var faktisk slik, både her og der, for eksempel på skolen, at jeg alltid prøvde å forsvare Guds navn. Jeg vet ikke hvorfor, men når mine kamerater hånet Gud, sa jeg alltid: "Jeg er kristen!" Jeg forble trofast, fordi Gud aldri noensinne

fjernet seg fra min side, kun av denne grunn.

Siden flyttet jeg til Kiev for å studere på universitetet lingvistikk og oversettelse til engelsk og fransk. Da jeg kom til Kiev var alt nytt for meg: livet, kameratene, boligen... Alt var meget pent, meget tiltrekkende.

Naturligvis fortsatte jeg med å ikke spøke om Gud; men noe rørte seg inne i meg: Jeg satte aldri spørsmålstegn ved at jeg... fortsatt var katolikk, kristen... og at dette for meg var... mitt liv. Jeg fortsatte å leve mitt liv uten å være noe spesielt forbilde for noen. Men iblant følte jeg Guds nærhet. Det hendte i en og annen situasjon, i de mest normale situasjoner.

På den tiden bodde jeg i en studentbolig og gikk på forelesninger på universitetet i Kiev. Der begynte jeg å gruble mye: jeg grublet og grublet... Imidlertid begynte min mor

å si til meg, når vi snakket på telefonen ”Katia, vet du hva som er viktigst her i livet?” Og jeg svarte: ”Å studere, mamma!” Men hun sa til meg: ”Kjære Katia, vil du ikke gå inn i en kirke for å be?” Da forsto jeg, at nå når jeg kunne gjøre det, ville det være bra å gå i kirken. Min mormor Maria, som også er katolikk, ba hele tiden mye for oss.

Så begynte jeg å gå i kirken, uten helt å vite hvorfor. Og jeg følte meg svært, svært lykkelig. Noe nytt og stort begynte for meg: noe som gikk ut over det vanlige. Og jeg begynte å gå oftere i kirken. Jeg mottok førstekommunion, første skriftemål og konfirmasjon... Jeg var lykkelig og alt virket vidunderlig. Siden merket jeg at jeg savnet noe! Jeg savnet at jeg ikke visste hvilken plass jeg skulle ha i verden. Jeg savnet å vite hva Gud ville med meg.

På den tiden følte jeg meg allerede nær Gud... Men jeg savnet fremdeles noe, jeg følte at jeg ikke helt hadde funnet min plass. Og jeg søkte Gud overalt, rundt omkring. Jeg gikk fra den ene siden til den andre og lette etter den plassen Gud hadde utvalgt til meg. Jeg lette...

Da ga en prest i Kiev, Fader Sergei, meg en bok: "Veien". Jeg leste den, og den hjalp meg. Men bare å lese den ga meg ikke svar på mine spørsmål. "Veien" hjalp meg å forstå livet, og forstå meg selv og de andre... Men jeg visste ennå ikke hva Gud ventet av meg... Men på den tiden fikk jeg vite at Opus Dei arrangerte retretter, det kom noen til Kiev fra Moskva. Jeg begynte å delta. Jeg dro også på en retretthelg i Moskva. Det var en måte å prøve å forstå hva Gud ville med meg. Jeg dro fra sted til sted: fra mitt hjem til Kiev, fra Kiev til Moskva... Jeg dro fra sted til sted for å forstå Guds vilje. Etter en viss tid visste jeg

det: tilslutt visste jeg hva Gud ville med meg.

Jeg tenkte da at å følge Gud var fremfor alt å ofre meg for ham... fordi jeg allerede da hadde forstått at Gud håpet at jeg skulle gi ham hele mitt hjerte. På den andre side følte jeg at jeg likte godt å studere på universitetet, jeg var glad i mine kamerater, jeg likte godt det jeg studerte, yrket mitt... Uansett var jeg forberedt, hvis det var nødvendig, til å gjøre hva som helst: gå i kloster... og forlate alt det jeg likte så godt. Alt dette ville naturligvis være et stort offer for meg: Det betydde nesten å forlate noe som lå meget dypt i meg. Men, vel, hvis det var noe Gud ville, var jeg rede. Men da forsto jeg at Gud ikke ville dette for meg. Da forsto jeg, naturligvis takket være bønner, og også ved hjelp av personer som hjalp meg... Jeg forsto at man kan tjene Gud i verden. At du kan gi hele ditt liv til Gud uten nødvendigvis å

forlate verden... Du kan følge Gud og studere på universitetet, treffe kamerater og bo på et studenthus... Å forstå dette fylte meg med glede.

En prest forklarte for meg at å ofre seg for Gud er naturligvis en god ting, men Gud ville ikke at jeg skulle være ulykkelig, men svært lykkelig. Dette ble en meget stor oppdagelse for meg. Hvordan da? Kunne det være sant at Gud ville at jeg var overlykkelig? Men dette er den rene sannhet.

Nå bor jeg i Moskva. Jeg har fortsatt med mine studier, jeg har begynt på masterprogrammet i filologi, med spesialisering i engelsk og fransk. Samtidig arbeider jeg og gjør det jeg kan for å føre folk nærmere Gud, fordi dette gjør meg meget lykkelig... Det er alt! Men – hvis noen vil spørre meg om noe, Kan hun henvende seg til meg – så kan vi snakke sammen! Takk.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/katia-
katia-hva-er-det-viktigste-i-livet/](https://opusdei.org/nb-no/article/katia-katia-hva-er-det-viktigste-i-livet/)
(31.03.2026)